

at levere hverken Admiraler eller Matroser; men vore Traktater med andre Stater ere affluttede paa Princippet om gensidig største Begunstigelse. Naar altsaa Svejts har en saadan Ret, kan jeg ikke se andet, end at samme Ret ogsaa maa tilfalde andre Lande, med hvilke vi have Traktater paa denne Basis. Jeg er derfor ikke ganske paa det rene med, om ikke en saadan Bestemmelse ligefrem staar i Strid med de fleste af vore for Tiden bestaaende Traktater. Nu er jeg ganske vist ikke blind for, at der i Lovforslaget aabnes Regeringen Udgang til forudsat Gensidighed, at kunne tilstaa fremmede Landes Statsborgere lige Udgang med indfødt til at drive Sønering; men det er ikke det samme som at have Bestemmelsen ren og klar i Loven. Det kommer dog her til at bero mere eller mindre paa et Skøn, det overlades til Regeringens Lykke, om saadan Ret skal kunne tilstaa andre, en Ret, som det efter alt det foreliggende ikke forekommer mig, at der overhovedet er nogen som helst Grund til at affstære den fra.

Sammenhæng hermed maa jeg fremhæve, at der synes mig at mangle en Bestemmelse i Forslaget. Naar man overhovedet vil forlicke de herhen hørende Bestemmelser og samle dem paa et Sted, forekommer det mig, at der ikke bør sættes Bestemmelse om, at et Skib, som befinder sig under Forhold, hvor det er umuligt at faa fat paa en Mand, som fuldestgør de Betingelser, som Loven i Almindelighed opstiller for Retten til Befalingsmandsplads paa Handelskibe — jeg siger, at der bør gives Ret til i paakommende Tilfælde, naar det er nødvendigt, da at afvige fra de almindelige Betingelser. Jeg tænker paa det Tilfælde, at et dansk Skib i en langt herfra liggende Havn kommer i den Nødvendighed at maatte skaffe sig Maskinist eller Styrmand eller Kaptajn. En Del af Besætningen kan jo dø, det er ikke sjældent, at en hel Besætning angribes af gul Feber eller lignende; i saa Fald er Skibet ifølge Loven afftaaret fra at antage en fremmed Skibsfører eller Styrmand, som ikke fuldestgør de almindelige Forordninger, som Loven opstiller. Det forekommer mig nødvendigt at tilføje en Bestemmelse om, at man i Nødtilfælde kan dispensere fra de Forordninger, som Loven under almindelige Forhold kræver opfyldte.

Et andet Punkt, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og som indeholder en Afvigelse fra de nu bestaaende Regler, er dette, at § 16 kræver, at Bevistet for Retten til at være Skibsfører o. s. v. skal meddeles af Navigationsdirektøren. For Tiden er

Forholdet dette, at man faar Borgerstab som Skipper eller Sættekipper, ligesom man faar Borgerstab til enhver anden Næring, og at Borgerstabet meddeles af Magistraten paa det Sted, hvor vedkommende bor. Jeg indser ikke, at der er nogen rimelig Grund til at fravige dette Forhold. Det er kun et Stykke ny Centralisation, et Stykke ny Opgivelse af Kommunerens Selvstændighed, et Stykke nyt Embedsvæjen, som her stilles Forordning om; og alt dette vil i Virkeligheden kun tjene til Ulemper for dem, som søge disse Beviser. En Mand, som har taget Styrmandsøksamen, kan maatte faa Tilbud om med 24 Timers Marsel at gaa om Bord paa et Skib som Styrmand. Han skal da først sætte sig i Rapport til Navigationsdirektøren, indsende sine Dokumenter, skrive frem og tilbage, inden han kan faa sit Bevis og tiltræde Posten; naar han skal være Skibsfører, atter det samme om igen. Jeg kan ikke se, at der er nogen rimelig Grund til at fravige den Ordning, som nu er den gældende, nemlig den, at Bevistet kan tildeles vedkommende paa hans Hjemsted. Jeg skal ikke opholde mig ved Betalingen for disse Beviser. Meddelelsen af Borgerstab er jo i Virkeligheden kun at betragte som en Indtægtskilde for Kommunerne, det er noget, som ikke kan nægtes vedkommende, naar han i øvrigt opfylder Betingelserne; det er efter sin Karakter væsentlig kun en Form, hvorunder Kommunen hæver en vis Afgift. Nu er ganske vist den Afgift, her er Tale om, ikke stor, den beløber sig vel til en 10,000 Kr. aarlig eller saa. Men det er dog altid en lille Indtægt, som jeg ikke ser nogen Anledning til at tage bort fra Kommunerne og lægge hen til Staten. — Sammenhæng hermed maa jeg maatte omtale et lille Spørgsmaal vedrørende § 9 angaaende den Synsprøve, som ønskes indført. Det var oprindelig af Navigationskommissionen foreslaaet, at en saadan Synsprøve skulde vedkommende undertaste sig, inden han fik Udgang til Styrmandsøksamen; men det blev bagefter fremhævet, at Synet forandrer sig med Aarene, og at det derfor vilde være nødvendigt at anstille Prøven senere, og derfor foreslaar man nu, at Manden skal have underkastet sig en saadan Synsprøve i det sidst forløbne Halvaar, inden Bevistet meddeles ham. Det forekommer mig, at man med Hensyn til dette Spørgsmaal maa sige et af to: Enten stille den Forordning, at en Mand for overhovedet at kunne være Styrmand eller Skibsfører skal underkaste sig med jævnlige Mellemrum en fornøjet Synsprøve, eller, hvis man ikke vil dette, forekommer det mig, at man ligesaa godt kan anstille Prøven